

In taberna quando sumus,

Her på kroen hos hinanden
gir vi verdens jammer fanden,
kiler straks på terningspillet,
vi får aldrig lysten stillet.
Vin er det, hvorom vi spiller,
vin hver gang en terning triller.
Kom, hvis I har lyst at høre,
hvilket liv på kro vi fører.

Nogle spiller, nogle drikker,
nogle under bordet ligger.
De, hvem det er ilde gået,
bliver indtil skjorten flået;
én tar tøj på, han har vundet,
én har sække om sig bundet;
vinens gud forjager sorgen,
døden kommer først i morgen.

Først en skål, som det sig
sømmer,
for det vinfad, vi nu tømmer.
Så en skål for dem i spjældet,
tre udbringes almenvellet,
fire for al kristenheden,
fem for dem, der vandred heden,
seks for piger med slemme lyster,
syv for hver undløben kryster.

Otte for alle perverse fyre,
ni for de munke, ingen kan styre,
ti for dem, hvem bølgen bærer,
elve for alle trættekære
tolv for mænd som inderlig angre,
tretten for tøsene som blev svangre.
Skål for konge, skål for pave,
skål for høje, skål for lave.

Vældigt drikker mand som kvinde,
drikker vært med samt værtinde,

drikker karlen med soldaten,
drikker pigen med prælaten,
drikker raske, drikker sløve,
drikker blinde mænd med døve,
drikker lamme, drikker stumme,
drikker vise, drikker dumme.

Drikker degn og musikanter,
drikker fuglefri drabanter,
drikker oldinge og knægte,
drikker elskovsbørn med ægte,
drikker søster, drikker broder,
drikker bedstemor og moder,
drikker fyrsten, drikker lusen,
drikker hundred, drikker tusind.

Sekshundred fade kan ikke
række, når alle vil drikke
uden mål og uden grænse,
uden verdens dom at ænse.
Sådan vi i vanry kommer,
sådan får vi tomme lommer.
Lad bagtalerne beskæmmes,
deres navne evig glemmes.

Man kan selv placere følgende vers i den dristige eller sørgmodige gruppe alt efter behag.

Hentet i Carmina Burana:

*Var al den vide verden min
Fra havets bred til floden Rhin
Jeg opgav glad det hele
Hvis Englands Dronning fager og fin
Mit leje ville dele.*

Og her en vise om Lykken: O Fortuna

*Falsk er Lykken hul i ryggen, månen lig i trofasthed:
nyet skinner, næ oprinder, idel ubestandighed.
Snart befaler helveds kvaler, snart regerer paradis;
armod, plage, gode dage svinder bort som vårens is.*

*Lykken ender, vinden vender, hjulet om sin akse går.
Sygdom farer, sundhed varer, indtil vi får sot og sår.
Halvt beskygget, ubetrygget, er mig Lykken huld i dag.
Men i morgen rider sorgen bister på min nøgne bag.*

*Nu har Lykken vendt mig ryggen, hun som var mig nys så huld.
Hun forlod mig, blev imod mig altid falsk og svigefuld.
Ræk mig, venner, eders hænder, føl, hvor hjertet dunker her.
Skæbnen slog mig og bedrog mig, græder med mig hver og en.*